

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1059/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Ненад Ћосић и Данијела Алексић, адвокати из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Јасмина Николић, адвокат из ..., ради накнаде, одлучујући о ревизији тужене која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 49/19 од 04.10.2019. године, у седници већа која је одржана дана 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 49/19 од 04.10.2019. године-одлукама садржаним у првом ставу и другом ставу-тачка 2. изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 49/19 од 04.10.2019. године-одлукама садржаним у првом ставу и другом ставу –тачка 2. изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 17228/16 од 24.04.2018. године ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да на име доприноса у издржавању сада пок. ВВ као примаоца издржавања, за период од 20.01.1992. до 15.03.1994. године, по раскинутом уговору о доживотном издржавању закљученим пред судијом Општинског суда у Крагујевцу у предмету Р 181/92 од 20.01.1992. године, који је раскинут пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2049/10 од 29.11.2010. године, плати износ од 1.141.142,78 динара и то износ од 544.940,25 динара, што представља износ од тадашњих 1.170.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана вештачења 15.12.2013. године, износ од 178.752,00 динара на име једног куваног obroка дневно са законском затезном каматом рачунатом од 16.12.2013. године па до исплате и износ од 417.450,53 динара на име трошкова туђе пажње и неге са законском затезном каматом рачунатом од 16.12.2013. године па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев преко износа досуђених ставом првим изреке а до тражених износа, како је то ближе означено у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужилци на име

накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 318.366,17 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 49/19 од 04.10.2019. године ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П 17228/16 од 24.04.2018. године у делу става првог изреке којим је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име доприноса о издржавању сада пок. ВВ, као примаоца издржавања, за период од 20.01.1992. до 15.03.1994. године, по раскинутом уговору о доживотном издржавању закљученим пред судијом Општинског суда у Крагујевцу у предмету Р 181/92 од 20.01.1992. године, који је раскинут пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2049/10 од 29.11.2010. године, исплати износе са каматом како је то означено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке преиначена је пресуда у преосталом делу става првог изреке и ставу трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ од 178.752,00 динара и на износ од 417.450,53 динара за период како је то ближе означено у овом ставу изреке, и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 318.366,17 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужиља је дала одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 са изменама и допунама) прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно разматрати правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом је одлучено о накнади за дато издржавање пок. правној претходници тужиље, за период од 20.01.1992. до 15.03.1994. године. О овом праву тужиље и о висини накнаде, судови су одлучили уз правилну примену материјалног права и сагласно Закључку број 1/93 донетом на саветовању Савезног суда, Врховног војног суда, Врховног суда Србије, Врховног суда Црне Горе и Вишег привредног суда у Београду од 16. и 17.11.1993. године.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу одредбе члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП, јер вредност предмета спора побијаног дела у износу од 1.141.142,78 динара, очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе меродавну за оцену дозвољености ревизије у смислу тог члана.

С тога је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП. Трошкови тужиле за одговор на ревизију нису били нужни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић